

„PRIE ATVIRUMO ŽIDINIO“

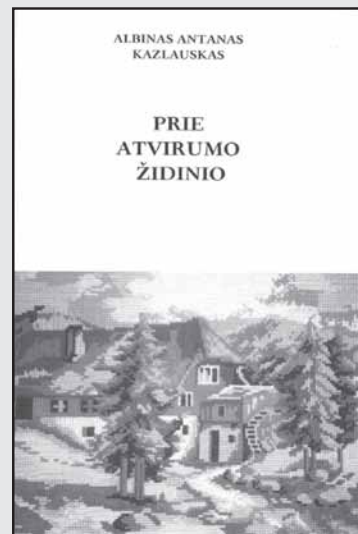
Jau beveik dešimtmetis, kaip Vilniaus žemaičių kultūros draugijos susibūrimuose, kurie Vilniaus mokytojų namuose vyksta kiekvieną mėnesį, išskyrus vasaros laikotarpį, gali sutikti maloniai su kitais savo kraštiečiais bendraujančius Danutę ir Albiną Antaną Kazlauskus. Danutė – tautodailininkė, Albinas – literatas. Praėjusiais metais išleista ketvirtoji Albino kūrybos knyga – „Prie atvirumo židinio“. Jos įžangoje autorius rašo, kad, išėjęs į užtarnautą poilsį, išleido dvi poezijos knygas – „Nelaikykim vyturio narve“ (2006 m.) ir „Žiedai pėdose“ (2008). Trečioji knyga – „Meilės ir išbandymų keliu“ – išėjo 2010 metais. Joje buvo paskelbta autobiografinė apysaka ir kelios dešimtys eilėraščių. Per tris kitus metus

susikauptė dar apie 80 poezijos kūrinėlių ir keletas apsakymų

Prozos kūrinuose autorius dažniausiai rašo apie mūsų gyvenime pasitaikančias negeroves, žmonių paklydimus ir pastangas nugalėti blogį.

Geriausius paskutiniųjų metų savo kūrinėlius Albinas sudėjo į naują knygutę – „Prie atvirumo židinio“. Ji, kaip ir ankstesnės, yra originaliai iliustruota – žmonos Danutės rankdarbių spalvotomis nuotraukomis. Viena iš jų puošia ir leidinio viršelį.

Albinas rašo bendrine lietuvių kalba. Jo kūryba nuoširdi, melodinga ir visiems suprantama. Jo leidiniuose nemažai ir eilėraščių vaikams. Knygelėje „Prie atvirumo židinio“ išspausdinta ir

Knygos viršelis. Nuotraukoje – Danutės Kazlauskienės rankdarbis

mini pjesė „Kam duoti karūną?“

Daugelyje šio autoriaus eilėraščių, kaip ir apsakymuose, kalbama aktualiomis mūsų gyvenimo temomis.

Kai kurie Albino posmai – tarsi specialiai dainoms parašyti. Skaitai juos ir norisi dainuoti. Reikia manyti, kad kompozitoriai šį autorių dar atras...

Eilėraščiai

ALBINAS ANTANAS
KAZLAUSKAS

KODĖL TAPAI MUMS PAMOTE?

Kodėl, Tėvyne, pamote tulžinga
Tapai tu mums ir stūmei į audras?
Kur tavo meilė, rūpestis pradingo?
Ar atžalos gimtinėj meilė ras?

Saviems vaikams tu pavydėjai kąsnio
Tėvų pastogėj ir gimtam sode
Ir išvarei gyvenimo sotesnio
leškot ir klaidžiot svetimam krašte.

Išsklidom tarsi paukščiai po pasaulį
Ir blaškomės tarp svetimų balsų.
Nors ta pati visiems mums šviečia
saulė,
Bet nevienodai šildo ji visus.

Sakyk, Tėvyne – motina manoji, –
Kai mes sugrįšim, klaidžioję ilgai,
Ar mus priglausi po sparnu savuoju?
O gal tau būsim svetimi vaikai?

PAVASARINIS TANGO

Už lango groja tango ryto vėjas
Ir sukas ore žiedlapiai obels.
Gegužio saulė lyg geroji fėja
Į mano pirkią skuba pasibelst.

Jos švelnūs pirštai mano galvą glosto
Ir tirpdo sieloje krislus ledų,
O širdį neša vėl į meilės uostą,
Kur laimės paukštė čiuaba tarp žiedų.

Vėl siela, pakylėta lig aukštybių,
Tarsi verdenė plūsta iš krantų.
Lemties žvaigždė, naujom varsom
sužibus,
Užlieja širdį vizijų lietum.

O akys juokiasi ir veržias mintys
Kažką prasmingo, gero padaryt.

Taip norisi visus vėl apkabinti
Ir sukts, šokti tango sukury.

PAUKŠČIŲ CHORAS

Nematoma ranga žiedais apklojo
Akacijų šakas prie pirkios lango.
Žiedai pievelėj serenadą groja
Ir kviečia šokt pavasarinį tango.

Varnėnai švilpauja, aukštai sutūpę,
Sparnais mojuoja – pasitempę, orūs,
O antys, žąsys klykauja prie upės
Ir liejasi į bendrą paukščių chorą.

Jiems pritaria giesme paukštelis
mažas
Ir gandras, kleketuojantis virš lizdo,
O gulgė – giesmininkė balsą gražų
Bendram chore parodyti išdrįso.

Nuo pat aušros iki žaros vakarės
Balsų šimtai plevena, sklando ore.
Ir būna sieloje taip lengva, gera.
Kai širdį virpina sparnuočių choras.

SUGRĮŽIMAS

Sugrįžtu aš į savo pavasario klonius,
Kada nuometu gaubiasi vaismedžio
šakos,
Kai giesmė po sunkios, ilgesingos
kelionės
It šaltinio versmė vinguriuoja ir teka.

Vėl lakstau po vaikystės išmindžiotą
pievą
Ir ropščiuosi į ažuolo seną kamieną.
Vėl regiu ankstų rytmetį dirvoje tėvą,
Tarsi duoną vis raikantį kietą velėną.

Vėl skubu takeliu prie vilnijančios upės
Ir vis nešančios mariosna vandenį
šaltus,
Kur prie kranto, tarp meldų ir karklų
sutūpę,
Laukia yrių manų išsiligusios valtys.

Ieškau pirkios gimos po beržais
žaliaskariais
Ir svirties vidur kiemo prie rentinio pilko.
Čia trobelės languos vėl saulėtekių
žaros
Lyg smaragdai varsom įstabiausiom
sužvilga.

Vėl matau, kaip motulė, palinkus prie
vygės,
Vysto naują gyvybę išbalintom drobėm.
O jos rūpesčių dienos ir naktys
bemiegės
Iki šiol šiluma ir ramybe mus gobia.

MAN NESVARBU

Vieni man sakė, kad gyvent nemoku,
Kiti kalbėjo: „Negabus esi...“
Jiems atkirtau: „Kaip sugebu – taip šoku
Tarp negabių, nevykėlių visų.“

Man nesvarbu, ką svetimieji kalba,
Kokiom spalvom išmargina mane.
Iriuosi tyliai be kitų pagalbos
Aš pasroviui su tokių pat minia.

Vienų išminčių pėdos jau išnyko,
Kiti pro grotas žvelgia neramiai.
Iš turtų, prabangos tik šnipštas liko,
Skaudi lemtis ir valdiški namai.

Nors mano takas vingiais nužymėtas
Prie upeliuko siauro, negilaus,
Mažai man reikia šitoj žemėj vietos, –
Tik sunkią galvą naktyje priglaust.

PRIE ATVIRUMO ŽIDINIO

Surinkęs pakelėję šakas, lapus
Godas pernykštes ir sutryptą viltį,
Užkursiu... Tegu židiniu jie bus,
Kur po žvarbos kažkas galės sušilti.

Į kaitrą tiesis tūkstančiai delnų,
Kelionėje ištroškę ir pavargę,
O kibirkštys virš sodžių ir kalnų
Klajos per naktį ir ramybę sergės.

Ištirps ledai, tūnoję širdyse,
Gaivia versme sušildys sielos klodus.
Tarytum paukštė suspurdės dvasia,
Apglėbusi sparnais pirkias ir sodus.

Prie atvirumo židinio plevens
Vilties stiprybės, pažinimo aura.
Geismai atgiję – džiaugtis ir gyvent –
Pripildys meilės ir gerumo taurę.

GIMIMO DIENĄ

Gimtadienį man dovanų nereikia
Ir vasarų skaičiuoti neprašau.
Tik noriu pristabdyti eiklų laiką,
Kad jis riedėtų šimtąkart lėčiau.

Žinau, kad praeities nesugrąžinsiu
Ir nenuėsiu tuo keliu darsyk,
O atminty atgiję metų žingsniai
Kelionėje klaidų neištaisys.

Paliko pėdos, dirvoje įmintos,
Pro rugio varpom, po dangaus šviesa.
Gyvenimo takuos ir labirintuos
Bujojo meilė, gėris ir tiesa.

Matau – ruduo nelauktas atšiuoliavo,
Atslinks žiema – šerkšnota ir gūdi.
Stabdyti negaliu aš žirgo savo,
Kol dar skubėti ragina širdis.

TRYS MILŽINAI

Virš Nemuno krantų ryškiom žvaigždėm
iškilo

MAIRONIS
MARCINKEVIČIUS,
ČIURLIONIS

Ir pro rūkus, pro sutemas ir slogią tylą
Šviesa apklojo arimus ir klonius.

Šešėliai traukėsi į pašalius nublankę
Ir prarajon šikšnosparniais sukrito,
O laisvės varpas, grandines sunkias
nuo rankų
Nutraukęs, skelbė atgimimo rytą.

Į širdis skverbėsi gerumo, meilės žodžiai
Pro ūkanas ir netikrumo klodus...
Vilties daigai brandino miestuose ir
sodžiuos
Tiesos vaisius ir krovė į aruodus.

Vakaris sklaidė melo bei puvesių tvaiką
Ir barstė virš Tėvynės laisvės lietu...
Trys milžinai, aukštai rankas iškėlę,
laiko
Gyvenimo prasmės ir gėrio žiedus.

Žemaitija. Danutės Mukienės
nuotrauka